

Mən ki dərvişəm, fəqirəm, padişahi-ələməm,
Ruhi-birəngəm, əgərçi rəngə girdim, adəməm.

Şeş cəhətdən çar ənasirdir məni faş eyləyən,
Yoxsa mən gəncineyi-vəhdətdə nuri-əbhəməm.

Aləmül-qeybin süfati məndən oldu aşkar,
Ey bəsirətsiz, məni gör kim, nə zati-əzəməm.

Söyləyən həqdir mənim dilimdə hərdəm, yoxsa mən,
Çar ənasirdən mürəkkəb bilisanü əbkəməm.

Ümmühat ilə nə var abaya olmasa xələl,
Aləmi təhqiqə baxsan cümləsindən əqdəməm.

Cənnəti-firdövs üçün bir ləhzə qəmgin olmazam,
Talibi-didari-yaram, şadimanam, xürrəməm.

Ey Nəsimi, çünki iş təqdir əlindən işlənir,
Fariğəm dünyadavü üqbadə qəmdən, biqəməm.

Ey qəflətin meyindən məstü xərabü heyran,
Gər həqqi tanıyırsan, qanı dəlilü bürhan?

Nəfsi-xəbisə uymaq nadanların işidir,
İşin nədir gör axır, fikr eylə, olma nadan?

Çün hər nə kim, əkərsən, anı biçərsən axır,
Dünyada əkmə anı kim, adı oldu üsyan.

Tərk eylə səyyiatı, saleh əməl qazan kim,
Kanın cəzası həqdən həm lütf imiş, həm ehsan.

Əyyamını həyatın badi-həvaya vermə
Kim, itirən həyatı üqbadadır peşiman.

Müflis ticarət eylər sərmayəsiz və leykin,
Səyi əbəsdür anın, sevdası cümlə xüsrən.

Naqis vücuda çün kim, nöqsan gəlir həmişə,
Cəhd eylə kamil ol kim, gəlməz kamala nöqsan.

Dünyayı-dun qəmindən sayru olub sararma,
Aləmdə kimse çün kim, bulmaz bu dərdə dərman.

Hirsü həsəd sifatin tərk eylə, ayrıl andan,
Neçin kim, ol sifətdən nacidir ayrılan can.

Çün əscədu buyurdu adəm qatında həq, gəl
Həqqin xitabına uy, qıl səcdə, olma şeytan!

Divin libasını qo, Xızr ilə yoldaş ol kim,
Zülmətdə zahir olmaz heyvana abi-heyvan.

Həqqin rızasını istə, qüfranə qabil ol kim,
Şol uca qədrü bəxtin kəsbi degildir asan.

Olmazsa mülkü malın, andan nə qəm, nə qüssə,
Övladi-təyyibinsən, həm adəmə həm insan.

Əbd olma, ey Nəsimi, fani cahana çün kim,
İmanü din içində sənsən əmirü sultan.